

[Fraenkel.]

det sker af og til med Aarhundreders Mellemrum, som vi kender det af Historien, og som vi af den ved, at det kræver Forholdsregler fra den enkelte Stats, det enkelte økonomiske Omraades Side? Er man virkelig ikke i Stand til at stille noget som helst paa Benene, der kan gøre disse Ofre mindre smertefulde, end de vil være, naar man lader det hele ordne sig af sig selv? Det kan man. Det kan man aldeles afgjort. Historien viser det fra Periode til Periode, hvor saadanne Forhold har været til Stede, og selvfølgelig kan man ogsaa gøre det nu. Men for at Spørgsmaalet skal tages op, hører der, som jeg siger, ikke alene Intelligens og Kundskaber til, men der hører ogsaa et vist Sind til, og dette tror jeg den højtærede Statsminister mangler. Den Fasthed, den Sikkerhed, med hvilken den højtærede Statsminister optræder, naar han taler om disse Forhold, og bag hvilken der ligger: Hele Løsningen af Spørgsmaalet beror blot paa, at man kommer ned med Lønningerne, naar det sker, kan vi konkurrere, og saa vil det klare sig — hele denne Sikkerhed er kun Ensidighedens Sikkerhed. Det er en Sikkerhed og Fasthed, som Mennesker altid har, naar de staar paa et ganske ensidigt Standpunkt, som de nu tror er det rigtige. Overbevisningen er god nok, Troen er god nok, men man kan ikke forlange, at andre, der muligvis er i Stand til at se paa en mere omfattende Maade paa disse store Problemer, som vi her taler om, skal have samme Anskuelse, og man kunde jo ønske, og jeg har jo ønsket det mange Gange, og jeg har haabet og troet det, at den højtærede Statsminister vilde gøre sig Umage for at forstaa det. Men jeg tror, det ikke længere, for jeg tror simpelt hen ikke, han kan det. Jeg tror, han evner det ikke. Jeg tror, det ligger udenfor ham, saadan som hans Personlighed nu en Gang er dannet med sine udmærkede fremragende Egenskaber og med sine store Mangler.

Maa jeg saa endelig sige et Par Ord til det ærede Medlem Hr. Stauning. Jeg synes, som jeg ogsaa tillod mig at sige før, der er noget i hans Forslag, og hvis der ikke forelaa noget andet Forslag, vilde ogsaa jeg stemme for det ærede Medlems Forslag til Beslutning. Men naar jeg ikke gør det,

ligger det i, at der er noget bedre. I sin Kritik af det andet Forslag bebrejdede det ærede Medlem det eksempelvis, at der var ingenting slaaet fast, der var f. Eks. ikke noget lovmæssigt slaaet fast, indenfor hvilke Frister, man skulde søge Problemerne løst. Nej, det er ikke slaaet fast i det andet Forslag, og det er en stor Fordel, det har fremfor det ærede Medlems Forslag. Det er meningsløst at tage saa store Problemer op som under Punkt 1 og forlange dem løst til Udgangen af Maj. Jeg kan sige det ærede Medlem paa Forhaand, at det er fuldstændig umuligt, hvis det ikke skal være noget overfladisk Pjank. Og dertil kommer, at det vigtigste, det, vi ikke — jeg ved godt, det er en Gentagelse af, hvad jeg har udtalt tidligere paa Dagen —, hvad vi ikke kan komme udenom, hvad der paatrænger sig os fra Maaned til Maaned og fra Aar til Aar, indtil vi har set det paatrænge sig os gennem Kendsgerningerne, det er dette: først og fremmest maa vi naa til en samlet Opfattelse af, hvad det i Virkeligheden er, der er i Vejen. Af disse Grunde, fordi vi har et bedre Forslag end dette liggende, maa jeg stemme imod det, som jeg stemte for det forrige, idet jeg gentager: Havde vi ikke noget bedre, saa stemte jeg for dette, for det vilde dog være en Begyndelse til noget.

Statsministeren (Madsen-Mygdal): Den Forhandling, her føres, fjerner sig jo ikke saa lidt fra det foreliggende Forslag, og det er vel ogsaa tilsigtet fra Forslagsstillernes Side, at den skulde gøre det, for det, der kan siges om Forslaget, er sagt adskillige Gange og er meget hurtigt sagt. Naar Folketinget for faa Timer siden har vedtaget at gøre det, der her er foreslaaet — maaske paa en lidt anden Maade, men i Virkeligheden det samme —, vilde det dog være ejendommeligt at vedtage en Gang til, at der skal nedsættes et Udvalg, og der er vel heller ingen, der kan tænke sig, at det skulde blive Resultatet af Forhandlingen. Men det kan jo være godt nok at faa en saadan almindelig Drøftelse. Jeg skal dog fatte mig i største Korthed, for vi har jo haft Lejlighed til at fremføre vore Synspunkter, og det er ingen Nytte til at fortsætte alt for længe dermed.

Jeg føler Trang til og er direkte opfordret af det ærede Medlem Hr. Pürschel til at sige, at naar man Gang paa Gang